

Ik, Daniëlle, halflang bruin haar, volslank en ik houd van casual kleding. Niet te opvallend en een klein beetje make-up. Ik ben twee jaar geleden gescheiden, na een huwelijk van bijna tien jaar. Ik woon sinds kort in een knusse flat, heb een leuke baan, een eigen auto en het lijkt erop dat ik nu de goede kant weer op ga. Hobby's: lezen, in de tuin prutsen en knutselen en romantische films kijken. Gelukkig heb ik een beetje kunnen sparen zodat ik mijn flatje leuk heb kunnen inrichten. Na twee moeilijke jaren van overleven en de eindjes aan elkaar knopen, is het nu tijd om even de gedachten te verzetten. Al jaren ben ik niet op vakantie geweest. Dit weekendje weg komt als een groot cadeau en heb ik echt even nodig. Ik zie het als een nieuwe start van mijn leven. Weer met frisse moed ertegenaan. Ik ben er klaar voor, zowel voor het weekendje weg als voor de rest van mijn leven. Ik ga de toekomst met positieve energie tegemoet.

Hoofdstuk 2

Eindelijk is ons weekendje aangebroken. De laatste weken hebben we elkaar steeds geappt. Berichtjes met de woorden: *'Nog... dagen te gaan.'* of, *'Heb d'r zin in!'* of, *'#Kanniewachtennie#.'*

Net een stelletje pubers. Heerlijk deze voorpret!

De zon laat net haar eerste stralen zien als ik met een kopje koffie op de bank ga zitten. De weergoden zijn ons goed gezind want dit weekend is prachtig weer voorspeld door weervoorspeller Piet Paulusma, er wordt alleen maar zon verwacht, het perfecte weerbeeld voor een weekendje weg. Gisteravond heb ik nog snel even mijn huisje schoongemaakt en benzine getankt, mijn weekendtas ingepakt en klaargezet in het halletje. Nu nog even genieten van de rust want die is er straks niet meer. Ik schiet in de lach als ik dat denk. Vaak als Gaby, Pleun en ik bij elkaar zijn, is het een drukte. Er is altijd wel één die iets te vertellen heeft. Als ik mijn koffie op heb, pak ik mijn spullen en loop naar mijn auto. Ik zet de weekendtas in de kofferbak, stap in, en met een glimlach op mijn gezicht en vol energie rijd ik naar Pleun. Gaby woont op loopafstand van Pleun en is daar met haar koffer al naartoe gelopen. Samen zitten ze aan de houten tafel met een bakje koffie voor zich op mij te wachten.

'Joehoe,' roep ik naar de meiden als ik door de bijkeuken naar de keuken loop.

Dezelfde kreet krijg ik direct terug te horen.

'Joehoe,' hoor ik uit de keuken komen.

'Ik ben er klaar voor, jullie ook bijna, zie ik.'

Ik geef Gaby een dikke knuffel en dan Pleun.

'Koffie?' vraagt Pleun terwijl ze opstaat en naar het koffieapparaat loopt en vervolgens de koffie al inschenkt.

Ik knik en zeg dat ik daar wel zin in heb. Onder het koffiedrinken overleggen we nog even de route die we gaan rijden. Ik

stel de routeplanner in en als we alle drie de koffie op hebben, pakken we de spullen van de meiden en leggen we die ook in de kofferbak. Als we alles hebben en niks vergeten zijn, stappen we in. Pleun, vandaag ook weer chique gekleed in een vrolijke lange flodderjurk met cowboylaarzen én bijpassende tas, gaat achterin zitten en Gaby, net als ik gekleed in een spijkerbroek met vrolijke blouse en witte sneakers, gaat naast mij op de bijrijdersstoel zitten. Ik start de auto en rijd de straat uit. Het avontuur tegemoet met drie losgeslagen, giechelende vrouwen, dat zal wat worden. Het is net alsof we op schoolreisje gaan, zo enthousiast zijn we.

We rijden al kletsend en lachend de snelweg op en ik zet de muziek wat harder als één van onze favoriete liedjes op de radio komt.

‘Burn, baby burn,’ we zingen schaamteloos en vreselijk vals uit volle borst mee.

De muzikzender die op staat, draait alleen maar muziek uit onze discotijd van vroeger, dus grote kans dat we de teksten wel kennen, en als we de tekst niet weten dan is het al snel ‘lalala’. Heerlijke ouwe meuk! Omdat we de koffie al op hebben, kunnen we flink wat kilometers maken. Gelukkig is het niet erg druk op de snelweg, ik houd niet van die drukte, ik word er altijd een beetje nerveus van.

Als we ongeveer anderhalf uur onderweg zijn zegt Gaby: ‘Ik heb wel weer trek in een bakkie koffie, goed idee?’

Gaby is onze grootste koffieleut, dus ik snap wel dat ze nu wel weer zin heeft in een bakkie. Pleun en ik vinden het een goed plan. Het is ook wel fijn om er even uit te gaan om de benen te strekken. Nog geen drie tellen later zien we aan de rechterkant in de berm het ANWB-bord staan dat aangeeft dat we een restaurant naderen over vijftienhonderd meter. Dat komt goed uit want ik moet ook heel nodig naar het toilet. Na vijftienhonderd meter rijd ik de afrit op en volg de borden met de grote “R” en